

УДК 371.13:81'243

Р.А. КРАВЕЦЬ,

*кандидат педагогічних наук, доцент кафедри української та іноземних мов
Вінницького національного аграрного університету*

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОЛІКУЛЬТУРНОЇ ОСВІТИ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ АГРАРНОЇ ГАЛУЗІ ЗАСОБАМИ КОМУНІКАТИВНОГО ПІДХОДУ НА ЗАНЯТТЯХ З ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

У статті розглянуто механізми забезпечення полікультурної освіти майбутніх фахівців аграрної галузі засобами комунікативного підходу на заняттях з іноземної мови. Детерміновано види спілкування. Проаналізовано умови, за яких досягається максимальна ефективність комунікативного підходу під час формування полікультурної компетентності майбутніх фахівців аграрної галузі. Наведено визначення комунікативної категорії.

Ключові слова: полікультурна освіта, комунікативний підхід, іноземна мова, аграрна галузь, індивідуалізація, диференціація, компетенція.

Постановка проблеми. Як один із механізмів реалізації Національної стратегії розвитку освіти визначають міжнародне партнерство, яке покликане забезпечити інтеграцію національної системи освіти в міжнародний освітній простір. Таке міжнародне співробітництво у сфері освіти охоплює: організацію освітніх і наукових обмінів, стажування та навчання за кордоном студентів, педагогічних і науково-педагогічних працівників; розширення участі навчальних закладів, педагогів, науковців і студентів у різних проектах та програмах міжнародних організацій та співтовариств (програми Темпус, Еразмус Мундус, Жан Моне та інші); дослідження досвіду зарубіжних партнерів з модернізації системи освіти, зокрема вивчення системи професійного зростання в рамках концепції «Вчитися все життя» шляхом запровадження міжнародних шкіл, дискусійних майданчиків; проведення спільних наукових досліджень з актуальних проблем розвитку освіти та інших галузей господарства на конференціях, семінарах, симпозіумах; організацію спільних конкурсів, фестивалів, форумів тощо; створення міжнародних волонтерських груп з метою відновлення пам'яток культури [7, с. 35–37].

Підготовка майбутніх фахівців аграрної галузі також не залишається осторонь цих процесів. Усі ці фактори є визначальними при розробці змістового наповнення навчання іноземній мові в аграрному ВНЗ: практичною метою постає набуття вмінь спілкуватися іноземною мовою в письмовій та усній формах у різноманітних ситуаціях. Як наслідок, широкої популярності набув комунікативний підхід, який вимагає від викладання іноземної мови комунікативної орієнтації, тобто формування різнобічно розвинутої ерудованої особистості майбутнього фахівця аграрної галузі, готової активно використовувати іноземну мову як засіб спілкування на інтуїтивному рівні, сформованому на основі усвідомленого засвоєння мовної теорії та лінгвокультури.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Розробкою комунікативного підходу займалися Т. Гриценко, К. Джонсон, С. Король, В. Кузовлев, В. Лучкевич, А. Малкос, Ю. Пасов, Дж. Річардс, Й. Стернін, Л. Субота, Б. Тарнопольський, Д. Філіпс, Н. Шарова та інші. Однак, незважаючи на низку проведених досліджень і визнання ефективності комунікативного підходу, його втілення на практиці зіштовхується з певними труднощами. До невирішених питань відносять труднощі, пов'язані зі створенням природного середовища або іміта-

ції, максимально наближеної до нього. Побудова навчання шляхом механічного повторення типових для конкретної ситуації виразів і кліше матиме штучний, «псевдокомунікативний» характер, оскільки під час виконання цих дій відсутнє самостійне мислення студентів.

Формулювання мети. Мета статті полягає у розкритті механізмів забезпечення полікультурної освіти майбутніх фахівців аграрної галузі засобами комунікативного підходу на заняттях іноземної мови.

Виклад основного матеріалу. Важливе місце у запровадженні комунікативного підходу в контексті забезпечення полікультурної освіти майбутніх фахівців аграрної галузі на заняттях іноземної мови відводиться інформованості, відкритості, партнерству, об'єктивності, неупередженості, оптимальному використанню комунікативних можливостей, взаємній відповідальності, пропорційному розподілу обов'язків. Вони детермінують характер спілкування, який може бути пізнавальним, оцінним, альтруїстичним, дружнім, афективним, романтичним, конфліктним, ворожим. Пізнавальне спілкування за мету ставить набуття знань про людей, їхні стосунки і довкілля; оцінне спілкування пов'язує із потребою здобути соціальне схвалення; альтруїстичне – спрямоване на підтримку й допомогу іншим людям; дружнє – залежить від взаємної прихильності, дружелюбності, доброзичливості; афективне – йому притаманні емоції; романтичне – розкривається у прагненні до незвичайного, світлого, хвилюючого; конфліктне – полягає у відкритому протистоянні; вороже – виявляється в недоброзичливому упередженому ставленні до інших учасників спілкування. Емоційні стани комунікантів впливають на характер спілкування [2, с. 117–118].

Максимальна ефективність комунікативного підходу досягається тоді, коли він реалізується з використанням індивідуалізації та диференціації у навчанні, пошуку шляхів ширшого залучення особистісних можливостей майбутніх фахівців аграрної галузі в умовах самостійної та колективної роботи в групі. Ми поділяємо точку зору В. Кузовлева [4], що ігнорування особистісної індивідуалізації – це втрата можливості використовувати багаті внутрішні резерви студента.

Вагому роль також відіграють комунікативні категорії. Вони являють собою певну упорядковану сукупність суджень, установок, правил спілкування, ментальних стереотипів нації. Категорія включає певне концептуальне знання про комунікацію (інформаційний аспект, інформаційна складова категорії) та прескрипції (приписи щодо реалізації комунікативного процесу (правила спілкування)). До прескрипційної складової комунікативної категорії входять прескрипції-розпорядження (що і як потрібно робити в комунікації), заборонаючі прескрипції (що неможна робити в спілкуванні) та інтерпретувальні (пояснювальні прескрипції (як слід розуміти ті чи інші комунікативні факти або дії в процесі спілкування)). Деякі з цих установок відображені в прислів'ях, приказках і крилатих висловах народу (сміх без причини – ознака дурачини; сила без голови шаліє, а розум без сили мліє; скільки голів, стільки й умів; ліпше своє болото, як чуже золото тощо). Інформаційна та прескрипційна складові комунікативної категорії доповнюють одне одного й існують у нерозривній єдності. Люди можуть добре знати деякі правила поведінки, але знання комунікативної прескрипції не завжди супроводжується їхнім виконанням, що особливо характерне для українського менталітету (рефлексивно всі дорослі розуміють, що перебивати співбесідника не добре, вони роблять зауваження дітям, які їх перебивають, але мало хто з них сам цього дотримується у повсякденному житті) [12, с. 87–89].

Комунікативний підхід у полікультурній освіті майбутніх фахівців аграрної галузі потребує усвідомлення ними функціональної спрямованості всіх аспектів іноземної культури. Кожний студент-аграрник повинен розуміти, що це забезпечує не лише навчальний аспект, але й практичне опанування мови. Відбір та організацію навчального матеріалу здійснюють відповідно до принципу функціональності, де об'єктом засвоєння виступають не мовленнєві засоби самі по собі, а функції, які виконують ці засоби. Відбирають та організовують навчальний матеріал залежно від необхідності вираження студентами певних мовленнєвих функцій: здивування, сумніву, підтвердження, схвалення, пропозиції, відмови, впевненості тощо. Звідси випливає, що модель системи мовленнєвих засобів створюється з опорою не на розрізнений відбір лексичного й граматичного матеріалу, а на функціональній основі: підбираються конкретні засоби різних рівнів вираження кожної з наявних мовленнєвих функцій (пояснити, повідомити, переконати, виявити тощо) [15].

Володіння іноземною мовою як засобом спілкування передбачає моделювання спеціальних умов, за яких засвоєння мовленнєвого і полікультурного матеріалу відбувається природно в процесі спілкування. У цьому ракурсі міжкультурна компетенція майбутнього фахівця постає не лише показником опанування нормам мови, що вивчається, але й основою розуміння іншого культурного контексту. На думку Л. Суботи, головним напрямом комунікативного підходу є навчання мовлення під час якого реалізується його основна функція – комунікативна [13, с. 149].

Комунікативний підхід спрямований на практику спілкування і формування у майбутніх фахівців навичок та умінь використовувати мовні форми для досягнення конкретних комунікативних цілей в реальних життєвих ситуаціях. Для ефективного використання мови студентам потрібно здобувати не тільки мовні знання (з фонетики, орфографії, граматики, лексики), але й розвивати навички та вміння практичного спілкування [19, с. 22–27].

Аналогічну точку зору висловлює В. Поліна стверджуючи, що комунікативний підхід покликаний забезпечити становлення таких мовленнєвих умінь: усно спілкуватися в типових ситуаціях; розуміти на слух основний зміст автентичних текстів; читати та розуміти автентичні тексти різних стилів та жанрів із різним ступенем розуміння їхнього змісту; фіксувати й передавати письмово інформацію [10, с. 41–42].

Характерною рисою комунікативного підходу до навчання в методології формування полікультурної компетентності також виступає пронизане новизною змістове наповнення. Формування полікультурної обізнаності майбутніх фахівців галузі за допомогою іноземної мови за своєю суттю є продуктивним. Звісно, багато лексичних одиниць – слова, ідіоми, сталі вирази – використовуються як готові та репродукуються (відтворюються), однак їхні форми й поєднання завжди нові. По-іншому бути не може, оскільки комунікативна ситуація з безліччю компонентів завжди нова, і майбутній фахівець аграрної галузі, не враховуючи цього, не досягне поставленої мети й матиме безглуздий вигляд [17, с. 41–42].

Отже, новизна у відборі матеріалу та викладанні іноземної мови пробуджує інтерес майбутніх фахівців аграрної галузі до навчально-пізнавальної діяльності, забезпечує відмову від довільного заучування, розвиває евристичність і продуктивність мовленнєвих умінь студентів. Вона пронизує усі аспекти методології формування полікультурної компетентності. Під час реалізації комунікативного підходу потрібно пам'ятати, що: 1) розвиток комунікативних умінь студентів потребує постійного варіювання ситуацій; 2) лексичний матеріал повинен запам'ятовуватися мимовільно в процесі мовлення; 3) повторення лексики здійснюється шляхом її постійного комбінювання, трансформування і перефразування у контексті певної полікультурної тематики [9, с. 260–261].

Нині у методиці викладання іноземних мов панує дещо ширший погляд на комунікативний підхід. Сучасні методисти-практики пов'язують його не тільки з розвитком у студента комунікативної компетенції, яка дозволяє йому здійснювати іншомовну мовленнєву діяльність у соціально-детермінованих ситуаціях [1], але й з формуванням у нього комплексу особистісних умінь та якостей, характерних для полікультурної особистості, котрі можуть не мати прямого зв'язку з вербальними здібностями вихованця. Призначення комунікативного підходу полягає у вихованні полікультурної особистості в процесі опанування іноземною мовою, що надасть їй можливість рівноправно й автономно брати участь у міжкультурному спілкуванні [6, с. 128].

С. Король вбачає сутність комунікативного підходу не в передаванні студентам знань про мову як систему, а в озброєнні їх мовленнєвими навичками та вміннями для практичного їх використання у будь-якій комунікативній ситуації. На її погляд, комунікативний підхід покликаний наблизити тих, хто опановує іноземну мову, до реальних умов спілкування [3, с. 133].

У працях Д. Філіпса комунікативний підхід постає спробою замінити традиційні підходи до викладання іноземної мови, які ґрунтуються на перекладах і граматиці, переходом до підходу, за допомогою якого студенти використовуватимуть іноземну мову як засіб спілкування [18, с. 4].

К. Джонсон акцентує увагу на певних тенденціях використання комунікативного підходу, релевантних для викладання іноземної мови в університеті: комунікативна спрямованість навчання; у центрі педагогічного процесу знаходиться не викладач, а особистість студента; зацікавлення студентів навчально-пізнавальним процесом відповідно до їхніх ін-

тересів, потреб і здібностей; навчально-методичні матеріали розробляють за ситуативно-тематичним або функціональним принципом; провідними видами роботи студентів виступають парна (діалог) і групова (полілог) [16, с. 70].

Б. Тарнопольський виокремлює три основні умови комунікативної організації навчання: 1) спрямованість навчання студента не на здобуття мовних знань, а на вироблення навичок (фонетичних, мовленнєвих, граматичних, лексичних), що уможливають здійснення іншомовної мовленнєвої діяльності під час спілкування, реалізацію мови в актах комунікації; 2) комунікативний характер вправ, які використовуються у навчальному процесі для вироблення мовленнєвих навичок і вмінь; 3) формування у студентів спонукально-мотиваційної фази діяльності – створення потреби в іншомовному мовленнєвому спілкуванні [14, с. 52–54].

Досить детально принципи комунікативного підходу окреслив Є. Пасов. Найповніше уявлення про комунікативний підхід дають такі принципи: мовленнєво-розумової активності, індивідуалізації, функціональності, ситуативності, новизни. Принцип мовленнєво-розумової активності дозволяє організувати педагогічно-комунікативний процес, де майбутні фахівці аграрної галузі братимуть активну участь у спілкуванні. Він покликаний забезпечити єдність мислення і мовлення в навчанні. Відповідно до цього принципу змістовою основою комунікативно-полікультурного навчання є проблемність, тобто організація навчально-виховного процесу з опорою на комунікативність потребує моделювання таких проблемних полікультурних ситуацій, які активізують розумову діяльність майбутніх аграрників і викликають потребу до обговорення. Саме такий підхід пробуджує внутрішню мотивацію студентів, а мовленнєвий матеріал (текст, фраза, вираз) становить комунікативну цінність [8, с. 120–121]. Принцип індивідуалізації позитивно впливає на навчальну мотивацію майбутніх фахівців аграрної галузі й виступає основою комунікативного підходу, адже спілкування завжди за своєю суттю індивідуальне, забарвлене особистісними та суб'єктивними рисами. Принцип функціональності дає про себе знати при відборі й організації мовленнєвих засобів і полікультурного матеріалу [11, с. 76]. Принцип ситуативності детермінує ситуацію як одиницю організації навчально-пізнавального комунікативного процесу. Ситуація у комунікативному підході забезпечує презентацію полікультурного матеріалу, формування мовленнєвих умінь і навичок, формує здатність до переносу, розвиває такі якості, як продуктивність, динамічність, цілеспрямованість. Принцип новизни охоплює зміст навчального матеріалу (тексти, вправи, завдання), умови, прийоми, організаційні форми навчання тощо. Він забезпечує підтримку інтересу студентів-аграрників до навчання, успішне формування мовленнєвих навичок, здатності їх переносити на різні ситуації, розвиток продуктивного динамічного мовлення та комунікативної функції мислення.

Ми вважаємо сформульовані Є. Пасовим принципи основоположними для оволодіння майбутніми фахівцями аграрної галузі не лише вмінням спілкуватись, але й фаховим і полікультурним аспектом навчання [8, с. 123–124]. Ми переконані, що вони є значущими й сьогодні для сучасної методики викладання і педагогічної науки взагалі.

В. Лучкевич наголошує на тому, що комунікативний підхід реалізується у взаємодії із соціокультурним аспектом країни, мова якої вивчається. Тобто студенти засвоюють культурні традиції, звичаї, національну специфіку, сучасні реалії іншомовної спільноти, що уможливорює розвивати не лише комунікативні, але й соціокультурні, лінгвістичні компетенції [5, с. 242].

Висновки і перспективи подальших досліджень. Таким чином, реалізація комунікативного підходу тісно пов'язана не лише з проблемою розвитку в майбутнього фахівця аграрної галузі вміння поводитися (вербально) як носій певної мови (в межах вимог, що висуваються до конкретного етапу навчання й типу ВНЗ), але й важливе місце посідає розвиток здатності до адекватної взаємодії з представниками різних культур і соціумів. Крім того, комунікативна спрямованість навчання має стимулювати високу особистісну мотивацію студентів у спілкуванні діловою іноземною мовою.

Список використаних джерел

1. Гез Н.И. Формирование коммуникативной компетенции как объект зарубежных методических исследований / Н.И. Гез // Иностранные языки в школе. – 1985. – № 2. – С. 17–24.

2. Гриценко Т.Б. Етика ділового спілкування / Т.Б. Гриценко. – К.: Центр учбової літератури, 2007. – 344 с.
3. Король С.В. Комунікативний підхід у навчанні іноземних мов / С.В. Король // Педагогічний дискурс. – 2012. – № 11. – С. 133–136.
4. Кузовлев В.П. Индивидуализация иноязычной речевой деятельности как средство создания коммуникативной мотивации: автореф. дис. ... канд. пед. наук.: 13.00.08 / Кузовлев Валерий Петрович. – М., 1982. – 16 с.
5. Лучкевич В. Комунікативний підхід до навчання іноземної мови: історико-педагогічний дискурс / В. Лучкевич // Проблеми підготовки сучасного вчителя. – 2014. – № 10. – С. 239–243.
6. Миролубов А.А. История отечественной методики обучения иностранным языкам / А.А. Миролубов. – М.: Наука, 2002. – 448 с.
7. Національна стратегія розвитку освіти в Україні на 2012–2021 роки. – Київ: КМУ, 2012. – 38 с.
8. Пассов Е.И. Основы коммуникативной методики обучения иноязычному общению / Е.И. Пассов. – М.: Русский язык, 1989. – 276 с.
9. Пассов Е.И. Основы коммуникативной теории и технологии иноязычного образования: методическое пособие для преподавателей русского языка как иностранного / Е.И. Пассов, Н.Е. Кузовлева. – М.: Русский язык, 2010. – 626 с.
10. Поліна В.С. Нові методичні підходи до викладання іноземної мови в умовах навчального комплексу неперервної освіти / В.С. Поліна // Педагогіка і психологія: науково-теоретичний та інформаційний журнал АПН України. – К.: Педагогічна преса, 2004. – № 4 (45). – С. 36–46.
11. Рогова Г.В. Повышение эффективности обучения иностранным языкам за счет улучшения психологического климата на уроке / Г.В. Рогова // Иностранные языки в школе, 1976.– № 2. – С. 74–80.
12. Стернин И.А. О национальном коммуникативном сознании / И.А. Стернин // Лингвистический вестник. – 2002. – № 4. – С. 87–94.
13. Субота Л.А. Комунікативний підхід до навчання професійно-орієнтованому читанню іноземних студентів у немовному ВНЗ / Л.А. Субота // Одеський лінгвістичний вісник. – 2015. – № 5, т. 2. – С. 149–153.
14. Тарнопольський Б. Методика викладання англійської мови / Б. Тарнопольський. – К.: Вища школа, 1993. – 167 с.
15. Шарова Н.А. Принципы активности и коммуникативности в современных технологиях обучения иностранным языкам: Обзор зарубежной методической литературы / Н.А. Шарова // Вестн. Воронеж. гос. ун-та. Сер. Лингвистика и межкультурная коммуникация. – 2001. – № 2. – С. 109–111.
16. Johnson K. Communication in the Classroom / K. Johnson, K. Morrow. – London: Longman Group, 1992. – 140 p.
17. Malkos A.M. Bright Ideas. A Teacher's Resource Manual / A.M. Malkos, R.Y. Motalvan. – Washington: Office of English Language Programs, 1992. – 64 p.
18. Philips D. Language in Schools / Philips D. // From Complacency to Conviction // CILT. – 1988. – 12 p.
19. Richards J.C. Communicative Language Teaching Today / J.C. Richards. –Cambridge: Cambridge University Press, 2006. – 52 p.

References

1. Hez, N.I. (1985). *Formirovanie kommunikativnoi kompetentsii kak obekt zarubezhnykh metodicheskikh issledovaniy* [Formation of communicative competence as a foreign object methodical research]. *Inostrannyye yazyki v shkole* [Foreign languages at school], no. 2, pp. 17-24 (In Russian).
2. Hritsenko, T.B. (2007). *Etyka dilovoho spilkuvannia* [Business Ethics]. Kyiv, Tsentr uchbovoi literatury Publ., 344 p. (In Ukrainian).
3. Korol, S.V. (2012). *Komunikatyvnyi pidkhid u navchanni inozemnykh mov* [The communicative approach in teaching foreign languages]. *Pedahohichnyi dyskurs* [Teaching discourse], no. 11, pp. 133-136. (In Ukrainian).

4. Kuzovlev, V.P. (1982). *Individualizatsiia inoiazychnoi rechevoi deiatelnosti kak sredstvo sozdaniia kommunikativnoi motivatsii*. Avtoref. diss. dokt. ped. nauk [Customization of foreign language speech activity as a means of creating communicative motivation. Dr. ped. sci. diss.]. Moscow, 16 p. (In Russian).

5. Luchkevych, V. (2014). *Komunikatyvnyi pidkhid do navchannia inozemnoi movy: istoryko-pedahohichniy diskurs* [The communicative approach to foreign language teaching]. *Problemy pidhotovky suchasnoho vchytelia* [The problems of modern teacher], no. 10, pp. 239-243 (In Ukrainian).

6. Miroljubov, A.A. (2002). *Istoriia otechestvennoi metodiki obuchenii inostrannym yazykam* [History of russian methods of teaching foreign languages]. Moscow, Nauka Publ., 448 p. (In Russian).

7. *Natsionalna stratehiia rozvytku osvity v Ukraini na 2012–2021 roky* (2012). [National strategy for development of education in Ukraine for 2012-2021 years]. Kyiv, KMU, 38 p. (In Ukrainian).

8. Passov, E.I. (1989). *Osnovy kommunikativnoi metodiki obuchenii inoiazichnomu obscheniiu* [Fundamentals of communicative methods of teaching foreign language communication], Moscow, Russkii yazyk Publ., 276 p. (In Russian).

9. Passov, E.I. & Kuzovleva, N.E. (2010). *Osnovy kommunikativnoi teorii i tekhnologii inoiazychnoho obrazovaniia* [Basics of communication theory and technology of foreign language education]. Moscow, Russkii yazyk Publ., 626 p. (In Russian).

10. Polina, V.S. (2004). *Novi metodychni pidkhody do vykladannia inozemnoi movy v umovakh navchalnoho kompleksu nepererвної osvity* [New methodical approaches to teaching foreign languages in terms of continuing education training center]. *Pedahohika i psykholohiia* [Pedagogy and Psychology]. Kyiv, Pedahohichna presa Publ., no. 4(45), pp. 36-46 (In Ukrainian).

11. Rohova, H.V. (1976). *Povyshenie effektivnosti obuchenii inostrannym yazykam za schet uluchsheniia psikhologicheskoho klimata na uroke* [Improving the efficiency of foreign language teaching by improving the psychological climate in the classroom]. *Inostrannyye yazyki v shkole* [Foreign languages at school], no. 2, pp. 74-80 (In Russian).

12. Sternin, I.A. (2002). *O natsionalnom kommunikativnom soznanii* [On the national consciousness of the communicative]. *Linhvisticheskii vestnik* [Linguistic Gazette], no. 4, pp. 87-94 (In Russian).

13. Subota, L.A. (2015). *Komunikatyvnyi pidkhid do navchannia profesiino-orientovanomu chytanni inozemnykh studentiv u nemovnomu VNZ* [The communicative approach to teaching professionally-oriented reading of foreign students in non-linguistic university]. *Odeskii linhvistychnyi visnyk* [Odessa linguistic gazette], no. 5, vol. 2, pp. 149-153 (In Ukrainian).

14. Tarnopolskii, B. (1993). *Metodyka vykladannia anhliiskoi movy* [Methods of teaching English]. Kyiv, Vyshcha shkola Publ., 167 p. (In Ukrainian).

15. Sharova, N.A. (2001). *Printsipy aktivnosti i kommunikativnosti v sovremennykh tekhnolohiiakh obuchenii inostrannym yazykam: obzor zarubezhnoi metodicheskoi literatury* [Principles of activity and communication in modern technologies of teaching foreign languages: review of foreign methodical literature]. *Vestnik Voronezhskoho gosudarstvennogo universiteta. Linhvistika i mezhkulturaia komunikatsiia* [Bulletin of Voronezh State University. Linguistics and Intercultural Communication], no. 2, pp. 109-111 (In Russian).

16. Johnson, K. & Morrow, K. (1992). *Communication in the Classroom*. London, Longman Group, 140 p.

17. Malkos, A. M. & Motalvan, R. Y. (1992). *Bright Ideas. A Teachers Resource Manual*. Washington: Office of English Language Programs, 64 p.

18. Philips, D. (1988). *Language in Schools. From Complacency to Conviction*, 12 p.

19. Richards, J. C. (2006). *Communicative Language Teaching Today*. Cambridge, Cambridge University Press, 52 p.

В статье рассмотрены механизмы обеспечения поликультурного образования будущих специалистов аграрной отрасли средствами коммуникативного подхода на занятиях по иностранному

языку. Детерминированы виды общения. Проанализированы условия, при которых достигается максимальная эффективность коммуникативного подхода в процессе формирования поликультурной компетентности будущих специалистов аграрной отрасли. Представлено определение коммуникативной категории.

Ключевые слова: поликультурное образование, коммуникативный подход, иностранный язык, аграрная отрасль, индивидуализация, дифференциация, компетенция.

In the article the mechanisms of providing of the multicultural education of future agrarians by means of the communicative approach in foreign language classes have been examined. The types of communication have been determined. The conditions the communicative approach's maximal efficiency while forming future agrarians' multicultural competence have been analysed. The concept of a communicative category has been presented.

Key words: multicultural education, communicative approach, foreign language, agrarian industry, individualization, differentiation, competence.

Одержано 25.10.2016.